

Αύγουστος

Κυριακή 3η Αύγούστου 2025

Κυριακή Η΄ Ματθαίου.

(Ματθ. 14, 14 – 22).

«οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν» (Ματθ. 14, 16).

Μιά εὐλογημένη σύναξη εἶδαμε σήμερα στό Εὐαγγέλιο. Μιά εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι οἱ ἀκροατές τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι συναθροισμένοι «ἐπί τῷ αὐτῷ», σαγηνευμένοι ἀπό τήν ἔλξη τῆς Θείας Σοφίας, ἀναπαυμένοι ἀπό τή γλυκύτητα τῆς θεϊκῆς παρουσίας. Ὅλοι μαζί ξέχασαν τόν κόσμον καί τά τοῦ κόσμου. Παραδόθηκαν στόν Μεγάλο Ποιμένα καί Διδάσκαλο, πού βρίσκεται μαζί τους ἀκούραστα. Οἱ ὄρες περνοῦν. Ἡ ἡμέρα κλείνει. Οἱ μαθητές προσπαθοῦν νά προσγειώσουν τόν Ἰησοῦ στήν πεζή πραγματικότητα τῶν ἀνθρώπινων ἀναγκῶν. Τοῦ ζητοῦν νά ἀπολύσει τούς ὄχλους, γιά νά βροῦν

«βρώματα», προκειμένου νά χορτάσουν τήν πείνα τους. Ἐκεῖνος, πού τούς τάισε μέ τήν οὐράνια τροφή τῶν λόγων Του, ἀναλαμβάνει νά φροντίσει καί γιά τήν ὑλική τροφή. Λέγει στούς μαθητές Του: «οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν». Καμία ἀνάγκη δέν τούς πιέζει νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τόν Ἰησοῦ.

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ: «οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν» ἰσχύει καί γιά τούς πιστούς ὅλων τῶν ἐποχῶν. Καμία ἀνάγκη, κανένα πρόβλημα, καμία ἐπιθυμία, καμία σκέψη, κανένα σχέδιο, καμία μέριμνα δέν μπορεῖ νά κάνει τόν πιστό νά ἀπέλθει ἀπό τόν Χριστό. Κανένας καί τίποτα δέν μπορεῖ νά χωρίσει τόν μαθητή τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τόν Διδάσκαλο. Οὔτε στεναχώρια, οὔτε θλίψη, οὔτε δύναμη, οὔτε κατάσταση εἶναι δυνατόν νά χωρίσουν τόν πιστό ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας «οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν» ἀπό τήν ἀγκαλιά τοῦ Ἐσταυρωμένου, πού ἀπλώνεται καί κυκλώνει τούς πάντες καί τά πάντα. Οἱ ἄνθρωποι «οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν» ἀπό τόν Χριστό, διότι εἶναι Παντοδύναμος. Θέλει καί μπορεῖ νά ικανοποιήσει κάθε ἀνάγκη καί κάθε δίκαιο αἴτημα.

Οἱ διά μέσου τῶν αἰώνων μαθητές τοῦ Χριστοῦ «οὐ χρεῖαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν» ἀπό Ἐκεῖνον, γιατί μόνο σ' Αὐτόν βρίσκουν πληρότητα καί ἀνάπαυση, ἀγάπη καί βοήθεια, λύση καί διέξοδο στή θλιβερή καθημερινότητα.

Κατ' ἀρχήν, σ' ἓναν κόσμο πού σπαράζεται ἀπό τήν ἀγωνία καί τό ἄγχος, πού κατακομματιάζεται ἀπό τίς ἀνεκπλήρωτες ἐπιθυμίες καί τά ἄνευ ὀρίων δικαιώματα, πού προσπαθεῖ νά γεμίσει τά ἐσωτερικά του κενά μέ εὐτελισμένες κενότητες, πού προσπαθεῖ νά ξεκουραστεῖ ἀπό τήν ἀπάνθρωπη κούραση τῶν συγκρούσεων, ἔρχεται ὁ Χριστός νά καλέσει τούς ἀνθρώπους νά ἔλθουν καί νά μείνουν κοντά Του. «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς», αὐτό λέγει ὁ Κύριος μέ στοργή πρός ὅλους. Οἱ ἄνθρωποι μέ τίς ἄδειες καρδιές, μέ τίς κουρασμένες ψυχές, μέ τίς τσαλακωμένες συνειδήσεις λαμβάνουν τήν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ, γιά νά τρέξουν καί νά μείνουν κοντά Του, νά γεμίσουν ἀπό τήν παρουσία Του, νά γλυκαθοῦν ἀπό τή χάρη Του, νά ἀνανεωθοῦν ἀπό τήν ἐλπίδα Του, νά ξεκουραστοῦν ἀπό τή φροντίδα

Του. Ὁ Κύριος εἶναι ἡ πληρότητα τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ ἐκπλήρωση κάθε ὀνείρου, εἶναι ἡ δικαίωση στούς ἀγῶνες γιά κάτι καλύτερο. Ὁ πιστός θέλει νά μένει κοντά στόν Χριστό, διότι τοῦ εἶναι ἀδιανόητο νά φανταστεῖ τόν ἑαυτό του καί τή ζωή του μακριά ἀπό τόν Ἰησοῦ.

Ἐπειτα, ὁ Κύριος λέγει: «οὐ χρεῖαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν» γιά ὅσους Τόν ἀκολουθοῦν, διότι Ἐκεῖνος ἀναλαμβάνει πρακτικά νά τακτοποιήσῃ κάθε λεπτομέρεια τοῦ βίου. Ἐκείνη τήν ἡμέρα ἀνέλαβε νά χορτάσῃ τά πλήθη τῶν ἀνθρώπων μέσα στήν ἔρημο. Ὁ Χριστός εἶναι πού βεβαιώνει τόν ἄνθρωπο ὅτι θά τοῦ παρέχει ὅλα τά ἀγαθά τῆς ζωῆς. Ζητάει νά μήν ἔχει κανείς μέριμνα γιά τήν ἐπιβίωσή του. Ἐκεῖνος πού ταῖζει τά σπουργίτια καί ντύνει πανέμορφα τά λουλούδια, Ἐκεῖνος πού ἀρίθμησε τίς τρίχες σέ κάθε ἀνθρώπινο κεφάλι καί εἶναι παντοδύναμος Προστάτης, θέλει καί μπορεῖ νά ἐξασφαλίσει τά πάντα στά παιδιά πού Τόν ἐμπιστεύονται καί Τόν ἀγαποῦν. Ποτέ δέν θά ἐπιτρέψῃ μία στέρηση νά στεναχωρήσῃ ὑπερβολικά τόν ἄνθρωπο. Δίνει, ἀκόμη καί ὅταν φαίνεται ὅτι δέν δίνει. Εὐλογεῖ, ἀκόμη καί ὅταν φαί-

νεται ὅτι σιωπᾶ. Δέν δίνει αὐτό πού θέλουμε. Δίνει αὐτό πού χρειαζόμαστε. Δίνει αὐτό πού δέν θά μᾶς ἐμποδίσει στή σωτηρία. Δίνει ὅ,τι πρέπει νά ἔχουμε, γιά νά μή φύγουμε ἀπό κοντά Του. Ὁ Χριστός μόνον δίνει. Τό μόνο πού ζητάει νά πάρει εἶναι οἱ ἁμαρτίες καί τά λάθη μας. Ὅλα τά ὑπόλοιπα μᾶς τά χαρίζει ἀπλόχερα.

Τέλος, ὁ Ἰησοῦς λέγει: «οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν» οἱ ἄνθρωποι ἀπό κοντά Του, διότι μόνο στή σχέση μαζί Του βρίσκουν λύση καί διέξοδο στά ἀδιέξοδα πού βάζει ἡ καθημερινότητα. Ἡ καθημερινότητα ἐξελίσσεται κατά τρόπο δραματικό γιά τούς ἀνθρώπους, πού ἔχασαν τήν κοινή λογική, πού σκοτίστηκαν ἀπό τίς ἐπιθυμίες, πού πληγώνονται συνεχῶς ἀπό τίς πτώσεις καί τίς ἀστοχίες. Κάθε διαδρομή τῆς ζωῆς μετατρέπεται σέ περιπέτεια, διότι ὑπάρχουν ἐσωτερικές ἀνασφάλειες, ἀγωνίες γιά τή γνώμη τῶν ἄλλων, ἐσφαλμένοι στόχοι, ὕπουλα χτυπήματα ἀπό ἄσπονδους φίλους καί ἐχθρούς, ἀστάθμητα ἐμπόδια ἀπό ἀπροσδόκητες καταστάσεις. Ὅλες αὐτές οἱ ἀποτυχημένες διαδρομές ὀδηγοῦν σέ ἀδιέξοδα, τά ὁποῖα ἀφήνουν τήν πικρή

γεύση τῆς ἀποτυχίας. Αὐτά τὰ ἀναρίθμητα ἀδιέξοδα ὀδηγοῦν στή θλίψη καί στήν κατάθλιψη. Συντρίβουν τό μυαλό καί τήν καρδιά καί βυθίζουν στήν ἀπελπισία. Σ' αὐτά τὰ μονοπάτια τῆς ζωῆς ὁ πιστός βάζει συνοδοιπόρο τόν Κύριο. Μένει κοντά στόν Χριστό καί συμπορεύονται μαζί στήν καθημερινότητα. Ἔτσι οἱ δυσκολίες μετατρέπονται σέ εὐκαιρίες, οἱ ἀποτυχίες γίνονται πρόδρομοι τῆς ἐπιτυχίας, οἱ προσβολές καί τὰ χτυπήματα γίνονται δύναμη καί κάθαρση, πού δοξάζουν τόν φίλο τοῦ Χριστοῦ.

Γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους ὁ Κύριος λέγει: «οὐ χρειάν ἔχουσιν ἀπελθεῖν» ἀπό κοντά Του. Ὅσο μένουμε κοντά καί μαζί μέ τόν Χριστό, θά ἀντλοῦμε τήν παρηγοριά, τήν ἀνάπαυση, τήν ἀγάπη, τή φροντίδα, τήν κάθαρση καί τή δόξα, πού χαρίζει ἀφειδώλευτα σ' αὐτούς πού Τόν ποθοῦν. Τίποτε καί κανένας ἄς μήν μᾶς ἀποκόψει ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτός εἶναι ἡ ζωή καί ἡ ἀνάστασή μας γιά τώρα καί στήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.